

nant til Kapitain, til 6 Aar. Det hedder i Motiverne, at efter Undersøgelsen kan den Dragskift, som i Reglen kan blive en Premierlieutenant til Del, ikke sættes højere end 6 Aar. I ethvert Tilfælde synes det mig, at det første Skridt maa være at søge en Forøgelse i Ovelserne, og kan det ikke lade sig gjøre, maa Officererne bestræbe sig for ligesom tidligere at erhverve denne Ovelse ad anden Vej. Jeg kan forsikre den ærede Minister om, at naar Administrationen viser, at den sætter Pris paa saadanne Bestræbelser, og naar man vil opmuntre og understøtte dem med de Midler, som Rigsdagen har stillet til den ærede Ministers Disposition, kan man rolig bibeholde denne Fordring om de 7 Aars Søfart. Under det samme Afsnit forundrer det mig at se, at man har borttaget Bestemmelsen om Aldersgrændsen for de forskjellige Klasser i Flaadens Officerskorps. Jeg kan ganske være enig med Lovforslaget i det høist Uheldige i den saakaldte dobbelte Aldersgrændse, over for Avancementet og over for Uffebidgelsen. Jeg anser denne Bestemmelse for at være i høj Grad skadelig for Tjenesten og trykkende for de Paagjældende; men paa den anden Side er denne Maximumsgrændse for Alderen i de forskjellige Klasser absolut nødvendig, naar man vil have et Valgavancement og navnlig i en saa udstrakt Grad, som finder Sted i Flaaden. For at løde paa de Ulemper, der ville være Følgen af Ophævelsen af disse Bestemmelser, er der i § 45 bestemt, at der hvert tredje Aar skal finde tvunget Avancement Sted af 4 til Kommandør og 7 til Kapitain, og det er, hedder det i Motiverne, grundet paa samme Beregning, som de almindelige Dødelighedstavler udvise. Nu tror jeg, at Enhver ved, at disse Dødelighedstavler have kun Gylbig-
 heid, naar de indbefatte et stort Aaremaal og omfatte mange Personer; men jeg tror ikke, at de kunne være gjældende for disse smaa Forhold, og hvad vil man nu gjøre, naar disse Kapitainer og Kommandører ikke ville dø i rette Tid? Jeg skal eksempelvis anføre, at af dem, der i 1868 fandtes i Kommandørklassen, er der i disse 4 Aar ikke død en eneste. Naar nu disse Mortalitätsberegninger ikke slaa til, hvad vil saa Følgen blive? Klasserne ville blive overfyldte, og for at bringe dem ned til det i Lovens bestemte Antal kommer man til at vende tilbage til disse periodiske og i yderste Grad demoraliserende Reduktioner. Men i Stedet for, at man tidligere kun benyttede denne Fremgangsmaade et Par Gange i en Menneskealder, ville disse Reduktioner blive satte i System, og man vil nu regelmæssig vende tilbage der-
 til hvert 3die Aar og saaledes aabne Døren for den administrative Vilkaarlighed, som vi nu have trødet at være kommen bort fra. Jeg kan ikke se Andet, end at disse Mangler ved Aldersgrændsen laa lige saa klart for Dagen, den Gang Loven blev skreven, som nu, og det kan neppe siges at

være rigtigt nu efter 4 Aars Forsøb, da Loven skulde til at virke, og uden at man har nogen-
 helst Erfaring for, hvorledes den vil virke, da at gaa hen og ophæve den. I Ordtigt forekommer det mig uheldigt at afflatte Aldersgrændsen for Officerer, og bibeholde den for Underofficerer. Naar der ikke er Tale om rent fysisk Arbejde, forekommer det mig, at usvækket Mand og Legeme ere lige saa nødvendige for den Overordnede som for den Underordnede. De øvrige Bemærkninger, som jeg kunde gjøre, ere af mindre Betydning, og jeg skal derfor ikke videre for Diebliffet trætte det høie Thing.

Dinesen: Da den ærede Minister talte igaar sidste Gang, rettede han nogle Bemærkninger mod dem, som havde talt mod Ingeniørkorpsets Uvidelse, og jeg opfattede hans Bemærkninger, som om de ogsaa vare rettede mod Noget, jeg havde sagt. Hvis jeg har Ret deri, tror jeg imidlertid, at den ærede Minister noget har misforstaaet mig. Det var ikke min Mening, at vi skulde fjerne Ingeniørkræfterne fra Søminnetjenesten. Jeg vilde betragte det som en stor Feil, hvis man ikke benyttede de Ingeniørkræfter, som ere uddannede til denne Tjeneste, ogsaa i Fremtiden, men det, jeg har at indvende mod den Ordning, der er foreslaaet dels i Forslaget om Sørens Ordning, dels i Forslaget om Søværnets Ordning; er det, at man saar to Korps, som hvilke der er Grund til at frygte for, at de ikke komme til at staa i tilstrækkelig Forbindelse med hinanden. Jeg betragter dette Sminnevesen som et Væsen, der fortrinsvis maa henhøre under Marinen; thi det er fortrinnsvis paa Søen, at det skal finde Anvendelse. Der kan være Tale om at udlægge Miner i Farvandet omkring Kjøbenhavn, og Ingeniørerne ville maasse, da det er saa nær herved, kunne tage en større Del i at udføre denne Tjeneste, men der kan ogsaa være Tale om at udlægge Miner paa Steder, der ere langt herfra, fra det Sted, hvor Beholdningen findes, og det vil da blive sødygtige Folk, til hvem der stilles de største Krav. Som sagt, jeg holder paa, at de Ingeniørkræfter, som findes, fremdeles skulle anvendes og ogsaa i den Udstrækning, hvori de nu anvendes; thi jeg erkjender, at den tekniske Uddannelse, som fordras af Folk til at udføre denne Tjeneste, ikke saa godt kan erhverves af Søfolk som af Ingeniører. Naar der imidlertid her paa Lovforslaget om Søværnets Ordning er opført 24 Mand Røgdrullerfolk, som skulle uddannes til denne Tjeneste, er det derimod, jeg har en Indvending at gjøre. Man skal enten indfalde alle de sødygtige Folk, man har Brug for, til det ene eller det andet Sted; gaar man den Vej, at indfalde alle de Folk, man mister af sødygtige, til Ingeniørkorpsen, ser jeg ikke, det er nødvendigt at anvende Ikke-sødygtige fra Søværnet, og omvendt. Fra Søværnet skal man tage alle de sødygtige Folk, som